

Denumire modul: Curs 1 - Principii, definiții și domeniu de aplicare.

Conținutul întrebării: I.

1. Principiul al 6 al egalității creditorilor. Cum adică îi revine bunul de drept dacă are o garanție asupra lui ? Poate bunul are o valoare mai mare decât creanța la acel moment. Este o îmbogățire fără justa cauza.

Răspuns: Niciunul dintre bunurile debitorului nu poate reveni de drept vreunui creditor. Dacă întrebarea vizează în mod particular procedura lichidării judiciare prin vânzare de active și, mai exact, faza dării speciale în plată, potrivit art. 59 din lege, este evident că exercitarea de către creditorul care are o garanție asupra unui bun, nevalorificat în baza art. 58 din lege, a dreptului de a dobândi proprietatea în contul creanței sale nu se va putea face decât dacă acel creditor garantat va achita diferența dintre valoarea bunului și valoarea propriei creanței, tocmai pentru a nu se ajunge la o îmbogățire fără justă cauză. Faptul că legea nu ia explicit în calcul o asemenea ipoteză (valoarea bunului să depășească valoarea creanței garantate prin acel bun) nu reprezintă un contraargument față de un asemenea scenariu, scenariu care, de altfel, implică atenția lichidatorului pentru ca actul translativ de proprietate să nu fie instrumentat înainte de achitarea de către creditor a acelei diferențe.

2. Pensia alimentara restanta este exclusă ?

Răspuns: Da, art. 3 pct. 14 lit. a) din lege se referă la ceea ce în practică este cunoscută ca fiind pensia alimentară atunci când face referire la obligații legale de întreținere.

3. Alte sume ce provin din hotărâri judecătorești civile?

Răspuns: Întrebarea este neclară. Ar fi oportună reformularea ei.

Denumire modul: Curs 2 - Organele care aplică procedura

Conținutul întrebării: II.

1. Ați spus ca in cazul procedurii de valorificare de active dacă la final încă exista datorii debitorul este obligat sa continue cel puțin 1 an plata acestora. După 1 an poate sa ceara ștergerea datoriilor reziduale doar dacă a achitat cel puțin 50% din creanța. Din ce creanța se considera ? Cea rămasă după valorificarea bunurilor sau cea inițială? Întreb deoarece s ar înțelege ca din cea rămasă dar nu ar fi deloc in concordanța cu principiul social. Exemplific: un debitor are o datorie de 100 000 lei. I se vinde mașina. Casa nu are. Suma rămasă este de 70 000 lei. El din salariu nu are niciodată cum sa achite într-un an jumătate din acea suma de 100 000. Din 70 000 lei poate.

Răspuns: În primul rând, art. 72 alin. (4) din lege permite eliberarea de datorii reziduale în totalitatea acestora, chiar dacă nu se poate acoperi nici măcar 40% din valoarea totală a creanțelor, însă numai după împlinirea a 5 ani de la data închiderii procedurii de lichidare. Prin urmare, legea acordă beneficiul eliberării de datorii reziduale, în totalitate, indiferent de quantumul rămas nerecuperat de creditori ori de cota neacoperită din creanțe, proporția

acoperirii cotei influențând numai termenul la a cărui împlinire se poate obține eliberarea de datorii reziduale.

În al doilea rând, dacă, în urma valorificării bunurilor, s-a reușit acoperirea unei părți din creanțele inițiale, în mod evident, cota de acoperire avută în vedere la art. 72 alin. (2)-(4) din lege nu va avea în vedere decât creanțele rămase neacoperite.

2. Contează de unde provin banii pentru achitarea datoriilor reziduale ? Acel procent de 40 sau 50 %? Adică pot fi de la rude? Sau trebuie să provină doar din salariu?

Răspuns: Legea nu-l condiționează pe debitor în sensul de a face plăți exclusiv din veniturile salariale după cum nu exclude ca alte persoane, inclusiv în forma unor liberalități indirecte, să facă plăți către creditori.

3. In procedura de lichidare de active , partea a doua in care este sub supravegherea comisiei, adică după vinderea tuturor bunurilor , se face un plan de rambursare sau cum se achita de debitor aceasta datorie rămasă?

Răspuns: Planul de rambursare reprezintă o soluție reglementată de lege exclusiv în legătura cu prima dintre cele 3 proceduri de insolvență prevăzute de lege. În ceea ce privește modul în care debitorul urmează să achite partea de creanțe rămasă neacoperită, art. 72 alin. (6) lit.a) din lege îl obligă să vireze în contul de lichidare suma reprezentând proporția din veniturile urmăribile afectată plății pasivului, astfel cum a fost stabilită prin hotărârea de închidere a procedurii sau, după caz, prin decizia comisiei de insolvență, ca urmare a evaluărilor bianuale efectuate.

Legea nu prevede expres în ce ordine vor fi plătite creanțele sau dacă plățile trebuie să respecte ordinea de distribuire prevăzută la art. 62 din lege.

4. Spuneți ca debitorul e obligat sa primească donația sau moștenirea. Dar știm ca odată cu acceptarea unei moșteniți se primește și activul și pasivul. Și pasivul poate fi mai mare. Cine analizează oportunitate acceptării sau nu a unei moșteniri așadar ?

Răspuns: Prin ipoteză, moștenirea în legătură cu care se pune problema exercitării de către debitor a dreptului de opțiune succesorală este una care se deschide după 2011, adică după intrarea în vigoare a Noului Cod civil. Or, potrivit art. 1.114 alin. (2) C.civ., moștenitorii legali și legatarii universali sau cu titlu universal răspund pentru datoriile și sarcinile moștenirii numai cu bunurile din patrimoniul succesoral, proporțional cu cota fiecăruia.

În consecință, nefiind riscul ca, prin acceptarea unei moșteniri, debitorul să dobândească datorii peste nivelul activului succesoral, cu consecința, așadar, a unei sporiri a pasivului propriu față de cel de la data deschiderii procedurii insolvenței, nu poate fi identificat un motiv pentru care acceptarea moștenirii de către debitor ar fi inoportună.

Denumire modul: Curs 3 – Procedura administrativă pe bază de plan de rambursare a datoriilor

Conținutul întrebării: III.

1. In cazul admiterii contestației, instanța poate dispune doar admiterea in principiu și deschiderea procedurii ? Sau poate îndrepta debitorul și spre o alta procedura ? Așa cum ar fi putut face comisia.

Răspuns: Dispozițiile art. 19 alin. (1) din lege nu acordă instanței posibilitatea pe care, într-adevăr, art. 14 alin. (1) lit. b) din lege o acordă comisiei de insolvență în sensul de a se ajunge la sesizarea instanței de insolvență în vederea deschiderii procedurii de lichidare judiciară dacă se constată că situația debitorului ar fi una financiar iremediabil compromisă. Art. 19 alin. (1) din lege este de strictă interpretare, iar nici art. 18 din lege nu sugerează că instanța investită cu soluționarea contestației împotriva refuzului deschiderii în principiu a procedurii pe bază de plan de rambursare ar avea posibilitatea de a-l îndruma pe debitor să solicite deschiderea procedurii de lichidare.

2. In planul de rambursare cum se iau in calcul veniturile soției ? Poate datoria este doar a soțului dinaintea căsătoriei.

Răspuns: Art. 25 alin. (2) lit. c) din lege prevede că planul de rambursare va cuprinde, printre altele, cotitatea salariului sau a altor venituri ale debitorului destinate acoperirii pasivului. Prin urmare, dacă procedura de insolvență a fost deschisă la cererea unuia dintre soți, legea nu impune ca planul de rambursare să includă și veniturile celuilalt soț.